La Comédiathèque

Quatre estrelles

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Quatre estrelles

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Quatre passatgers que no tenen res en comú participen en un viatge turístic a l'espai. La convivència va més o menys bé fins que la torre de control els anuncia que, a causa d'una fuita d'oxigen, hauran de tornar a la Terra d'urgència. El problema és que no hi haurà prou aire per a tothom. Un d'ells s'haurà de sacrificar o moriran tots. Tenen una hora per descobrir qui té fusta d'heroi... I el compte enrere ja ha començat.

PERSONATGES:
Eduard
Jèssica
Nataixa
Igor

© La Comédiathèque

Acte 1

El mòdul principal d'una nau espacial. Com que es tracta d'una comèdia, ens podem permetre un futurisme kitsch, a l'estil de la ciència-ficció de sèrie Z. La paret del fons pot estar coberta per una tela pintada que representi el cel estrellat visible a través del finestral. A banda i banda, dos envans: en un, el terminal de la ràdio de bord, en forma de telèfon amb un llum vermell intermitent; a l'altre, una destraleta també vermella darrere un vidre, com als trens (amb la indicació «Trenqueu el vidre només en cas d'emergència»). La quarta paret representa també un finestral que ofereix als passatgers una vista privilegiada de la Terra, la Lluna i les estrelles, segons la rotació de la nau. A la dreta escènica, una sortida cap a la cabina de comandament i el laboratori; a l'esquerra, una altra cap a les cabines. Eduard, dret de cara als espectadors, admira meravellat l'espectacle.

Eduard – És increïble! Miri, Jèssica! Es veu Catalunya!

La Jèssica, que sembla buscar alguna cosa, hi fa una ullada distreta.

Jèssica – Ah, sí... Que petita que es veu...

Eduard – Es distingeixen perfectament la Costa Brava, el delta de l'Ebre, la badia de Roses... Una mica més i es veuria el meu iot! El tinc amarrat allà...

Jèssica – Amb el Google Earth, Eduard, el veuria perfectament. Si trobo el mòbil...

Eduard – És al·lucinant... Per molt que sapiguem que els mapamundis d'avui dia són del tot fidels a la realitat, a diferència dels mapes de l'edat mitjana, en què no apareixia Amèrica... Ara en tenim la prova davant dels nassos!

Jèssica – No em digui que ha pagat una fortuna per fer aquest vol només per comprovar que Amèrica existeix de debò!

Eduard – Però miri, si fins i tot es veuen les Balears! *(S'acosta al finestral.)* Ah, no... És una cagarada de mosca al vidre... *(Fa un pas enrere i continua observant.)* Aquella bota d'allà és Itàlia...

Jèssica *(fent-hi una ullada)* – És curiós, des d'aquí no es veuen gens les fronteres...

Eduard – Què s'esperava? Veure-les dibuixades amb ratlletes com en un mapa Michelin? Diuen que abans es podia veure el mur de Berlín des de l'espai.

Jèssica – Ah, sí, llàstima que ja no existeixi.

Eduard – Encara queda la Gran Muralla de la Xina. Això sí que està ben fet...

Jèssica – Sí...

Eduard – I vostè? Per què ha fet aquest viatge, doncs?

Jèssica – Era el primer premi d'un concurs de TV3.

Eduard – I el va guanyar! Enhorabona!

Jèssica – Havíem de dir el nom de la concursant que havien eliminat el dia abans d'un programa de telerealitat.

Eduard – I pensar que a mi aquesta escapadeta a l'espai m'ha costat un milió de dòlars...

Jèssica – Bé, després van fer un sorteig... Érem més d'un milió que havíem encertat la resposta. Però, si li he de dir la veritat, hauria preferit el segon premi.

Eduard – Què era?

Jèssica – Un Twingo.

Eduard – Ah, sí...

Jèssica – Però nou, eh! Amb tots els extres: alçavidres elèctrics, ràdio, aire condicionat... Fa una mica de calor aquí, oi?

Eduard torna a contemplar l'espectacle.

Eduard – És realment increïble! No cal ni mirar el temps a la tele. Ara mateix li puc dir que d'aquí a una hora un cicló enorme arrasarà Nicaragua. I cregui'm, farà una destrossa de por. Que divertit...

La Jèssica, encara capficada buscant el mòbil, mira pertot arreu de la cabina menys cap al finestral.

Jèssica – Fa un moment el tenia a les mans. No deu haver sortit volant...

Topa de morros amb l'Igor, el comandant, que arriba de la cabina de comandament.

Jèssica *(fent-se la mona)* – Ah, Igor!

Igor – Busca alguna cosa, Jèssica?

Jèssica – Sí. El meu iPhone.

Igor *(allargant-li l'iPhone)* – L'he trobat flotant al sostre del lavabo. Tenim una petita avaria en el sistema de gravetat artificial d'aquella part de la nau. Miraré d'arreglar-ho...

Jèssica – Ah, gràcies, comandant!

Igor – Malauradament, no era l'únic OVNI que flotava al lavabo... Però què en vol fer?

Jèssica – Doncs trucar!

Igor – Em temo que això no serà possible, Jèssica.

Jèssica – Als avions només s'ha d'apagar el mòbil quan s'enlairen, oi?

Igor – Sí. Però això és una llançadora espacial. Pot tornar a engegar l'iPhone, si vol. Ara bé, dubto molt que a 180 quilòmetres d'altitud tingui cobertura. Si en té, ja em dirà quina companyia té...

Jèssica – Ai, no... O sigui que no es pot trucar durant tot el... Això és pitjor que al teatre!

Igor – Ho sento...

Jèssica – No em digui que estem totalment aïllats del món!

Igor – Del món, no necessàriament... Diguem que, si a l'espai li sonés l'iPhone, no seria cap terrícola qui hi hauria a l'altra banda...

El telèfon de la Jèssica sona i ella contesta, desconcertada.

Jèssica – Digui? *(Refent-se.)* És l'alarma. M'he oblidat de canviar l'hora.

Igor – S'ha de reconèixer que, quan s'orbita al voltant de la Terra, no és fàcil decidir quina hora és realment.

Jèssica – I jo què sé... En cas d'emergència, per exemple. Ni tan sols podríem trucar als bombers?

Igor assenyala el terminal de la ràdio de bord, a la paret.

Igor – En cas d'emergència, estem comunicats amb la torre de control per la ràdio de bord. Però si és per canviar la cita amb la perruquera, em temo que haurà d'esperar que tornem a la Terra...

La Jèssica sospira.

Jèssica – No sé ni què posar-me aquesta nit... S'ha d'anar de gala?

Igor – Jo penso venir vestit, però vostè mateixa...

Jèssica *(tornant a fer-se la mona)* – Ai, comandant...

Arriba la Nataixa i es creua amb la Jèssica, que surt.

Nataixa *(fredament distant)* – Bon dia, Jèssica. Tot bé?

Jèssica *(imitant ET)* – Telèfon... casa...

La Jèssica se'n va.

Eduard – Mirin, per aquest costat es veu la Lluna!

Igor mira com se'n va la Jèssica, fixant-se sobretot en el seu cul. La Nataixa se n'adona.

Nataixa – Per aquell costat també es veu una lluna... *(A l'Igor.)* Què volia, la perruquera?

Igor – L'adreça del seu perruquer. Però estigui tranquil·la, no li he dit res. Abans hauria de passar per damunt del meu cadàver...

La Nataixa no té temps de respondre.

Eduard – Bé, Igor! Avui és el sopar del comandant? Què ens ha preparat de bo? Que és Cap d'Any, caram! No ens farà tornar a empassar els seus plats liofilitzats amb aigua tèbia...

Igor – No es preocupi, Eduard, ho tenim tot previst per celebrar l'any nou com cal. Oca amb castanyes, tot liofilitzat, amb el nostre millor cava... tebi.

Eduard *(sospirant)* – Amb el que he pagat per aquesta estada de quatre estrelles, esperava que almenys hi hauria caviar del bo!

Igor – Hauria d'haver portat uns quants dels seus famosos fuets, Eduard...

Eduard – En duia una maleta plena, imagini's! Però em van dir que portava excés d'equipatge... O això o el reproductor de DVD i la col·lecció completa dels Simpson...

Nataixa – I com que vostè és un home de bon gust...

Eduard – Bé, mentrestant, per fer una mica de gana, tornaré a la sala d'ingravidesa. No me'n canso...

Igor – Ho entenc... *(A part a la Nataixa.)* És l'únic lloc on aconsegueix no ser pesat...

Eduard – Spider Porc, Spider Porc, pot caminar pel sostre! Bé, Nataixa? Com van les investigacions?

Nataixa – Déu no va crear el món en un dia... Doni'm una setmaneta per mirar d'entendre com s'ho va fer.

Eduard – En què treballa, exactament?

Nataixa – El Big Bang.

Eduard *(escèptic)* – Ah... Si ho patenta, avisi'm, de tota manera. *(Eduard se'n va cantussejant la melodia de la pel·lícula dels Simpson.)* Spider Porc, Spider Porc, pot caminar pel sostre!

Igor – Ha fet fortuna amb la indústria dels embotits.

Nataixa – Fa gràcia.

Igor – És un pesat.

Nataixa – Pesa mil milions de dòlars. I sense aquests nous rics disposats a pagar sumes astronòmiques per veure la Terra des del cel, jo no podria continuar les meves investigacions...

Igor – Pensar que potser s'aclarirà el misteri de la creació del món gràcies al patrocini d'una marca de fuets...

Nataixa – I vostè? Sense el finançament de les cadenes de televisió, es veuria reduït a pilotar vols xàrter a les Canàries en lloc d'una llançadora espacial... De què es tracta, aquest cop?

Igor – TV3 està pensant en un nou format de telerealitat. Una mena de Gran Hermano en ingravidesa... O una nova versió de L'illa de les temptacions, però a la Lluna.

Nataixa – La Lluna de les temptacions. Tot un programa... Així doncs, és per això que... hi ha la Jèssica?

Igor – Volen comprovar que, amb un quocient intel·lectual inferior a 60, el cervell humà resisteix bé l'absència de gravetat. No poden pas posar en perill la vida dels futurs concursants...

Nataixa – Haurien pogut fer l'experiment amb una oca de debò.

Igor – Almenys ens l'hauríem pogut cruspir per Cap d'Any.

Nataixa – Això, vostè, potser encara ho pot fer...

Igor – No estic segur que sigui el meu tipus.

Nataixa – Veient com se la mirava fa un moment, no ho semblava pas...

Igor *(irònic)* – Gelosa...?

Nataixa – De debò es pensa que vostè podria ser el meu tipus?

Igor – Almenys per Cap d'Any no tinc gaire competència... A menys que el senyor Fuet sigui el seu ideal d'home...

Nataixa *(somrient)* – Digui'm una cosa: aquesta Illa de les temptacions en versió Star Trek no ha començat encara, oi?

Igor està a punt de respondre quan el terminal de la ràdio de bord, en forma de telèfon, comença a fer pampallugues vermelles.

Igor – Ah, disculpi... *(Despenja.)* Capità Spock, digui'm... *(La Nataixa es disposa a marxar, però, intrigada per la preocupació que llegeix a la cara de l'Igor, s'ho repensa.)* Sí... Sí... D'acord... No, no... D'acord, mantinguin-me informat...

Igor penja.

Nataixa – Algun problema?

Igor – El centre de control acaba de detectar una fuita al sistema de subministrament d'oxigen...

Nataixa – Greu?

Igor – Encara no ho sabem... Em tornaran a trucar tan bon punt en sàpiguen més... Mentrestant, hem de connectar el subministrament d'emergència...

Torna la Jèssica. S'ha posat un vestit de nit molt sexi.

Jèssica – Creuen que em puc posar això aquesta nit?

Igor, preocupat, sembla que ja no li fa cas.

Igor *(a la Jèssica)* – Disculpi, tinc un petit problema per resoldre... *(A part a la Nataixa.)* De moment no cal amoïnar els dos turistes...

Igor surt. La Jèssica sembla decebuda.

Jèssica – Ni tan sols m'ha mirat... Em sembla que soc transparent per a ell... Vostè em troba transparent?

Nataixa – El seu vestit ho és, si més no...

Jèssica – No és una mica...?

Nataixa – I tant, i molt, però bé... Nadal i Cap d'Any només són un cop l'any! És l'única època de l'any en què una dona té dret a vestir-se, en una mateixa setmana, primer d'arbre de Nadal i després de puta. Se n'ha d'aprofitar, oi?

Jèssica – No li agrada...

Nataixa – He dit això?

Torna Eduard, encara cantussejant.

Eduard – Spider Porc, Spider Porc, pot caminar pel sostre... És que és genial! Però prefereixo fer-ho abans de cruspir-me l'oca.

La Jèssica l'interpel·la.

Jèssica – I vostè, Eduard, com em troba?

Eduard – Ah, no, no parlava de vostè... No m'ho hauria permès mai.

Jèssica – El meu vestit!

Eduard – Ah, sí, és... Li ve de gust enfilar-se pel sostre amb mi? Segur que entre dos encara deu ser més divertit...

Igor torna i estalvia a la Jèssica haver de respondre. La Nataixa observa que encara sembla més preocupat.

Nataixa – Tot bé, capità Spock?

Jèssica *(a l'Eduard)* – Em pensava que era comandant i que es deia Igor...

Igor – Tot bé. He connectat el sistema de ventilació d'emergència...

Eduard – Sistema i emergència en la mateixa frase? No m'agrada gens.

Igor *(tranquil·litzador)* – Un petit problema tècnic, però es resoldrà d'un moment a l'altre... No es preocupin: podrem celebrar el Cap d'Any tal com estava previst.

Eduard – Encara sort... Però, per cert, comandant, tenint en compte que girem al voltant de la Terra gairebé a la mateixa velocitat que el Sol... Bé, ja m'entén... En quin moment exacte podrem considerar que són les dotze?

Igor *(amb doble intenció)* – Cregui'm, Eduard, serà la nit de Cap d'Any més llarga de la seva vida...

Eduard – Quina bogeria, aquest viatge... En fi, és una cosa que només es fa un cop a la vida.

Nataixa – Potser no sap fins a quin punt té raó...

Eduard – És veritat que fa una mica de calor, aquí, oi? *(A la Jèssica.)* Té raó, hauria d'haver triat el Twingo. Almenys tenia aire condicionat...

El terminal de la ràdio torna a fer pampallugues. Igor intercanvia una mirada amb la Nataixa i despenja, mentre ella intenta distreure els altres assenyalant el finestral del costat dels espectadors.

Nataixa – Mirin, sobrevolem la Xina!

Igor *(al telèfon)* – Sí...?

Nataixa – Fins i tot es veu la Gran Muralla!

Eduard – On?

Jèssica – No veig res...

Nataixa – Sí, allà!

Eduard – Ah, sí, potser...

Igor *(al telèfon)* – No...?

Eduard – Ah, sí, ara sí que la veig!

Jèssica – Jo encara no veig res. Ja em començo a preguntar què hi he vingut a fer.

Igor *(al telèfon)* – D'acord...

Igor penja i intercanvia una mirada preocupada amb la Nataixa.

Eduard – És el dia més feliç de la meva vida!

Nataixa – Sí... I potser l'últim...

Igor *(a la Jèssica)* – Va, Jèssica! Li recordo que avui encara no ha fet la sessió de gimnàstica a la sala d'ingravidesa. Recordi que forma part del nostre programa diari...

Jèssica *(sospirant)* – A mi em mareja això de caminar pel sostre com una mosca. No soc una mosca! Per què ho he de fer, això?

Eduard – L'acompanyo. Ja veurà que és molt divertit! *(Se'n va amb la Jèssica cantussejant.)* Spider Truja, Spider Truja, pot caminar pel sostre...

Igor es queda sol amb la Nataixa.

Nataixa – I doncs?

Igor – És una mica més greu del que ens pensàvem...

Nataixa – M'ha de dir la veritat, comandant. Li recordo que, a banda de la meva missió científica, soc la copilot d'aquesta nau.

Igor – El sistema principal de ventilació ha quedat definitivament fora de servei. Ens haurem d'espavilar amb el sistema d'emergència.

Nataixa – Quanta autonomia tenim?

Igor – Quatre hores.

Nataixa – Prou per tornar a la Terra si marxem ara mateix. Però no prou per passar aquí la nit de Cap d'Any. Els dos turistes es quedaran decebuts, però bé, tampoc no és tan greu. A l'Eduard li tornaran els diners i la Jèssica tindrà el seu Twingo...

Igor – Malauradament, no és tan senzill...

Nataixa – Ja m'ho semblava. Si no, per què faria aquesta cara de gos apallissat? Què més falla en aquesta carraca? Si és pels aliens que floten al lavabo, ja n'estic al corrent...

Igor – El sistema d'oxigen d'emergència només està pensat per a tres persones...

Nataixa *(esglaiada)* – És una broma?

Igor – Per què faria aquesta cara si fos una broma...?

Nataixa – Però... per què?

Igor – Vostè mateixa ho ha dit, aquesta nau és una carraca. El propulsor és de la llançadora que els americans acaben de desballestar, l'habitacle és de l'Estació Espacial Internacional que els europeus acaben d'abandonar... i el mòdul d'emergència on som ara l'han fet aprofitant una antiga càpsula russa Soiuz...

Nataixa *(desolada)* – Dissenyada per a tres persones... Però com s'han atrevit a deixar-nos enlairar tots quatre?

Igor – Spider Porc ha pagat un milió de dòlars pel bitllet. Sense ell, el vol s'hauria anul·lat per falta de pressupost... i vostè no hauria pogut dur a terme les seves investigacions.

Nataixa – O sigui que ho sabia!

Igor – Ja l'hi he dit. Era la nostra única oportunitat de fer aquest viatge. Si ho hagués sabut, hauria renunciat a aquesta ocasió única de comprovar les seves teories sobre el Big Bang?

Nataixa – No.

Igor – No. Perquè si se'n surt, probablement li valdrà el premi Nobel. De què li hauria servit saber-ho?

Nataixa – D'acord, però aquells dos superdotats no opten pas al Nobel. Tenien dret a saber-ho.

Igor – Ells, si ho haguessin sabut, no haurien vingut...

Nataixa – Spider Porc hauria triat un complex turístic de Bora Bora...

Igor – I la Barbie, el Twingo. Amb aire condicionat...

Nataixa – Bravo... I ara què proposen els simpàtics organitzadors, allà baix?

Igor – Res... Diuen que som els únics amos de la nau. Però l'equació és senzilla. Tenim aire per a quatre hores. Per a tres persones... O morim tots asfixiats abans d'arribar a la Terra, o un de nosaltres ha de deixar de respirar. Durant una hora...

Nataixa – I com es fa, això?

Igor – Amb una càpsula de cianur, per exemple.

Nataixa – Perdó?

Igor – També vam recuperar la farmaciola de la Soiuz. En cas de problemes greus, era el pla B.

Nataixa – Genial... Només falta trobar el voluntari prou filòsof per acceptar beure la cicuta.

Igor – Tinc una idea, però no li agradarà...

Nataixa – Digui, digui...

Igor – Una mica de cianur amb l'oca liofilitzada i ni se n'adonaria...

Nataixa – Ella?

Igor – L'oca.

Nataixa – Espero que faci broma.

Igor – Prefereix Spider Porc?

Nataixa – Seria un homicidi, comandant! Encara que la nostra consciència ho pogués suportar, li recordo que és un acte condemnat per la llei.

Igor – Però fer pujar quatre persones en una carraca voladora amb només tres paracaigudes, això sí que és legal...

Nataixa – Salvar la pell, d'acord. Però si és per acabar a la presó... o carregar aquest pes a la consciència la resta dels nostres dies...

Igor – Molt bé. Què proposa, doncs?

Eduard i la Jèssica tornen, visiblement de molt bon humor, fent broma amb una cançoneta improvisada.

Jèssica – Fes-me volar, Johnny, Johnny, Johnny, porta'm fins al cel...

Eduard – Si jo no faria mal ni a una mosca...

Jèssica – Fes-me volar, Johnny, Johnny, Johnny, que jo no soc cap mosca...

Eduard – Bé, comandant? Ja és l'hora del vermut, oi? Tinc una gana que m'enfilo per les parets!

Jèssica – Jo també, em menjaria un bou.

Nataixa *(a l'Igor)* – En tot cas, serà difícil amagar-los la veritat gaire més temps... Sense alarmar-los innecessàriament, és clar...

Igor – Anunciar a aquests dos imbècils que un d'ells és excés d'equipatge. Però sense alarmar-los innecessàriament, diu. Això sí que m'agradaria veure-ho...

Nataixa *(incòmoda)* – Sempre ho puc intentar...

Igor – Si ho aconsegueix, també es mereix el Nobel de Psicologia...

Fosc.

Acte 2

Un crit estrident de la Jèssica en la foscor. Soroll de vidre trencat. Aleshores es fa la llum. La Nataixa i l'Igor s'inclinen sobre la jove, desmaiada, per fer-la tornar en si. Eduard és davant seu, amb els ulls fora de les òrbites. Té a la mà la destraleta que hi havia darrere el vidre que acaba de trencar.

Igor *(a la Nataixa)* – Em sembla que al final s'haurà de conformar amb el Nobel de Física...

Eduard *(brandant la destraleta amenaçadorament)* – No sé què m'impedeix d'obrir-los el cap a tots dos!

Igor – Potser el fet que som els dos únics que podem tornar aquesta nau a la Terra...

Eduard – En podria matar només un! Vostè, per exemple...

Igor – Almenys en seria capaç?

Eduard – He fet fortuna dirigint un escorxador...

Igor – Jo no soc cap xai. Però res no li impedeix de provar-ho. Sempre podria al·legar legítima defensa...

Nataixa – De debò creuen que és el moment?

Eduard – Ah, sí? I quan serà el moment? Quan hàgim mort tots asfixiats?

Igor – Ens està deixant sense aire, Eduard. Proposo que deixi de respirar. Així resoldríem el problema.

Nataixa – Ja està, torna en si.

Igor – Llàstima. Això també ens hauria pogut resoldre el problema...

Jèssica – Diguin-me que és un malson... I que he guanyat el Twingo...

Nataixa – Malauradament, no, Jèssica. Va guanyar el primer premi...

Eduard – Es troba en un taüt volador sense aire condicionat. I d'aquí a una mica, sense aire a seques.

Jèssica – És veritat, doncs? Morirem tots!

Nataixa – Tots no, l'hi asseguro.

Igor – Vostè almenys sap veure el costat bo de les coses. Aquí reconec el seu optimisme...

Jèssica – Així doncs, encara hi ha una solució?

Eduard – Sí. *(Irònic.)* La càpsula...

Jèssica – Tenim una càpsula de salvament? Doncs estem salvats!

Eduard – La càpsula de cianur! Encara no ho ha entès? Aquí un de nosaltres hi sobra. I tenim una horeta per decidir qui.

Jèssica – Déu meu, ja sabia jo que no hauria hagut de sortir mai de la Terra. Hauria hagut de fer cas a la meva mare. El lloc d'una dona de món no és a l'espai. Segur que és un càstig diví! Recordin la caiguda d'Ícar...

Eduard – Ícar? Qui és aquest? El nou pilot?

Jèssica – Un personatge de la mitologia grega! Pretén volar com un ocell fins al cel. Però els déus, per castigar-lo, li fonen les ales amb el sol...

Igor *(a la Nataixa)* – Però digui'ls vostè que Déu no existeix. Treballa amb el Big Bang, és qui millor pot saber que no va ser aquell vell barbut qui va crear el món!

Nataixa – Falta saber qui va encendre la metxa del Big Bang...

Igor – Bé, malauradament no tenim gaire temps per filosofar. Què fem, doncs? Ho decidim a sorts?

Eduard – Ah, no! Seria massa fàcil!

Igor – I si comencés per deixar aquesta destral...?

Eduard deixa la destral a contracor.

Eduard – Vostè és el pilot, oi? És vostè qui ens ha ficat en aquesta merda. És l'únic que ho sabia i no ens va dir res! Li toca assumir les seves responsabilitats! En un vaixell, el capità s'enfonsa amb la nau. Després d'haver fet embarcar tots els passatgers als bots salvavides!

Igor – Ei, Spider Porc, toca de peus a terra!

Eduard – Ja m'agradaria, imagini's. I li prohibeixo que em tutegi!

Igor – Que no som al cinema, home!

Jèssica – I tant que som al Titanic...

Igor – Jo només soc un subordinat. He obeït ordres.

Eduard – Això deien els kapos dels camps d'extermini...

Els dos homes estan a punt d'enfrontar-se. La Nataixa s'hi interposa.

Nataixa – No serveix de res posar-se nerviosos. Si no és per gastar inútilment el poc oxigen que ens queda... Però l'Igor té raó. Seria injust buscar un culpable. I encara que en trobéssim un, els recordo que la pena de mort ha estat abolida a la majoria dels països democràtics.

Eduard *(assenyalant el finestral del costat dels espectadors)* – Només cal esperar que sobrevolem la Xina o els Estats Units.

Nataixa – Els veritables culpables són allà baix, ho sabem. I quan vam emprendre aquest viatge tots sabíem que era més perillós que passar una setmana en un hotel amb tot inclòs a Tunísia.

Jèssica – L'any passat vaig anar a Djerba i vaig tornar amb una bona diarrea...

Els altres tres se la miren una mica desconcertats.

Eduard – D'acord, oblidem el tribunal popular. Com ho fem, doncs? *(Silenci de mort.)* Podríem intentar esbrinar quina de les nostres morts seria la pèrdua menys important per a la humanitat.

Igor *(irònic)* – Alguna cosa em diu que vostè té motius per creure's imprescindible.

Eduard – Dirigeixo una empresa que dona feina a més de 200.000 persones arreu del món.

Igor – I de debò creu que la seva fàbrica de fuets no li sobreviuria? Els accionistes nomenarien un altre director general i llestos.

Eduard – I vostè? Té motius per creure's més imprescindible que jo?

Igor – Per començar, sé pilotar aquesta nau.

Nataixa – Jo també...

Eduard – Ho veu? Amb un de vostès dos n'hi haurà prou per fer de xofer i encarregar-se del servei d'habitacions. L'altre pot desaparèixer perfectament. *(A la Nataixa.)* Per què no vostè?

Igor – Es creu més útil per a la humanitat que un futur premi Nobel?

Eduard – Per què no?

Igor – Té raó. Si hi hagués un Nobel del fuet, segur que seria per a vostè.

Eduard – Els meus fuets alimenten gairebé un terç de la humanitat. *(A la Nataixa.)* En què treballa, exactament?

Nataixa – L'origen del món.

Eduard – I això per a què serveix?

Nataixa – Per a res.

Eduard – I ha trobat la resposta a les seves preguntes?

Nataixa – No.

Eduard – En aquest cas, per molt que pugui guanyar un Nobel, no veig què li permet dir que és més útil que nosaltres.

Nataixa – Jo no he dit mai això...

Un altre silenci.

Eduard *(a la Jèssica)* – I vostè?

Jèssica – Què, jo?

Eduard – Doni'ns una sola bona raó per pensar que, si no tornés viva a la Terra, canviaria el destí del món...

Jèssica *(patètica)* – Tinc dos gats i un canari que m'esperen a casa... Per no parlar de la meva mare...

Nataixa – Prou! Tampoc no ens en sortirem així! És monstruós discutir el valor d'una vida respecte d'una altra! És veritat, potser no he descobert gran cosa, però almenys sé que cap vida no val menys que una altra.

Eduard – Perfecte. Doncs votem!

Jèssica – Què?

Eduard – Fa un moment em parlava de democràcia. I sacrificar-se pels altres pot tenir una certa grandesa. Votem, doncs, per designar qui de nosaltres considerem més digne d'assumir aquest honor!

Nataixa – No hi estic d'acord!

Eduard – Res no l'obliga a participar en la votació. Som en democràcia. Però res no ens impedeix votar-la a vostè, si no, seria massa fàcil...

Eduard agafa una llibreta i un llapis.

Eduard – Cadascun de nosaltres tres escriu un nom en un paper, el plega, el deixa damunt la taula i la Nataixa farà el recompte. Igor?

Igor – Jura que acatarà el resultat de la votació?

Eduard – Ho juro.

Igor – Molt bé. Ja me n'encarregaré...

Eduard escriu un nom en un full, l'arrenca, el plega i el deixa damunt la taula. Després passa la llibreta i el llapis a l'Igor.

Eduard – Li toca.

Igor – Està tan segur de la seva popularitat?

Eduard – I vostè?

Igor fa el mateix que Eduard i passa la llibreta i el llapis a la Jèssica.

Eduard – En tot cas, Jèssica, li prometo que si ens en sortim tots dos, tindrà el seu Twingo. Me n'encarregaré personalment...

Igor li llança una mirada assassina. La Jèssica dubta, després escriu un nom en un full, l'arrenca, el plega i el deixa damunt la taula.

Eduard – Nataixa... Li correspon l'honor de proclamar els resultats de l'escrutini.

A contracor, la Nataixa agafa un paper i el llegeix.

Nataixa – Igor... *(Enmig d'una tensió palpable, agafa un altre paper.)* Eduard... *(Agafa el tercer paper.)* Jèssica... *(Alleujada.)* La votació no ha donat cap màrtir electe...

Igor *(a l'Eduard)* – He votat contra vostè... Vostè ha votat contra mi... Llavors, qui ha votat contra la Jèssica?

Jèssica – Jo...

Nataixa – S'ofereix voluntària per sacrificar-se?

Jèssica – M'he equivocat... Em pensava que votàvem per qui dels tres s'havia de salvar...

Mirades afligides dels altres tres.

Eduard – Molt bé, doncs no decidim res!

Igor – En aquest cas, morirem tots. *(Mira el rellotge.)* D'aquí a unes dues hores...

Eduard – Per cert, per què som aquí discutint en lloc de començar el descens al més aviat possible?

Igor – Perquè fins d'aquí a mitja hora, aproximadament, la posició de la nau no serà favorable per tornar a entrar a l'atmosfera.

Nataixa – Si ho féssim abans, rebotaríem cap a una òrbita més allunyada i estaríem condemnats a girar eternament al voltant de la Terra.

Eduard – I pensar que em van vendre aquest viatge sense retorn com una estada de plaer...

Igor – Ens queda, doncs, mitja horeta per decidir qui de nosaltres quatre té fusta d'heroi.

Nataixa – És una tria digna d'una tragèdia grega. Si cap de nosaltres no accepta morir, morirem tots. Cadascú de nosaltres només pot triar entre morir sol per salvar els altres tres o morir per no res amb els altres tres...

Jèssica – O passar desapercebut esperant que un altre se sacrifiqui en lloc seu...

Nataixa – Sigui com sigui, no ens en sortirem designant un boc expiatori. Qui mori per salvar els altres tres ha de ser voluntari...

Eduard – Perfecte... Algun candidat?

Silenci.

Nataixa – Jo m'hi ofereixo.

Els altres tres encaixen el cop. Però Eduard és el primer a reaccionar.

Eduard – Molt bé. Doncs ja està resolt. Només ens queda donar-li les gràcies. Encara que, al capdavall, com diu vostè, era això o morir tots quatre...

Igor *(a la Nataixa)* – Per què ho faria, això? Es creu Jesucrist? Si ni tan sols creu en Déu...

Eduard – Algú li ha demanat res, a vostè? Si la senyora diu que hi està d'acord... En tot cas, li prometo que em faré càrrec de totes les despeses del seu funeral. Té algun desig especial?

Igor – Tu, calla. Nataixa, no se sacrificarà pas per un venedor de fuets i... un fuet amb potes.

Jèssica – Quin fuet?

Nataixa – Qui li diu que no em sacrifico per vostè?

Igor – No m'ho mereixo pas, cregui'm.

Nataixa – Diguem que és un acte d'orgull, doncs. Posats a morir, prefereixo fer-ho amb estil. És el Cyrano que porto a dins...

Igor – No li deixaré fer això.

Nataixa – I com pensa impedir-m'ho?

Igor – Soc jo qui té la clau de la farmaciola. I si algú s'ha de sacrificar aquí, soc jo.

Eduard – Bé, ara no es barallin...

Nataixa – Estaria disposat a sacrificar-se per mi? Per què?

Igor – Perquè vostè s'ho val...

Eduard – El que és segur és que no poden morir tots dos. Un de vostès ha de tornar la nau a terra. *(Parlant de la Jèssica.)* Jo només tinc el carnet de camió. I aquesta encantadora senyoreta amb prou feines seria capaç de ficar el Twingo al garatge...

Jèssica – No hi estic d'acord.

Eduard – Disculpi, pel que fa al Twingo, retiro el que he dit.

Jèssica – No estic d'acord que la Nataixa o l'Igor se sacrifiquin per nosaltres.

Eduard – No s'hi posi vostè també. Ja gairebé ho teníem resolt.

Jèssica – Com podríem continuar vivint amb això?

Eduard – Molt bé, com vulguin. *(Mira el rellotge.)* I només ens queda un quart d'hora per decidir-nos!

Igor – Què proposa, doncs?

Jèssica – L'atzar... És l'única solució que em sembla justa.

Eduard – Justa, però arriscada...

Nataixa – Em pregunto si al final no té raó la Jèssica. Si tothom hi està d'acord...

Eduard – Tinc cap altra opció?

Igor – No ben bé...

Jèssica – Només falta trobar un sistema per decidir-ho a l'atzar.

Igor – Els proposaria la ruleta russa. En una cabina Soiuz, seria d'allò més apropiat. Però, malauradament, les armes de foc estan prohibides a bord. A més, si una bala acabés en un envà, tots correríem el risc de patir una despressurització. Seria ben absurd...

Jèssica – Tenim una destral...

Nataixa – Ah, sí... I com es juga a la ruleta russa amb una destral...?

Silenci. Reflexionen.

Eduard – Ho podríem decidir jugant al pòquer. He portat cartes... Cada llumí representa un litre d'aire. I el perdedor ha de deixar de respirar...

Jèssica – No sé jugar al pòquer.

Nataixa – Jo tampoc.

Eduard – Ja els ensenyaré a jugar! Ja veuran que és molt senzill...

Igor – No intenti tornar-nos a enredar. El pòquer no és un joc d'atzar.

Eduard – Té una idea millor...?

Igor – Potser...

Igor es disposa a sortir. Eduard s'hi interposa.

Eduard – On va?

Igor – A buscar alguna cosa per beure. No havia dit que m'encarregava del servei d'habitacions?

Eduard – Proposo que ens quedem tots junts. Qui ens assegura que no ens en prepara alguna d'amagat?

Igor – Té la meva paraula. I s'hi haurà de conformar. A menys que pretengui impedir-me sortir. Físicament...

Es desafien amb la mirada i, finalment, Eduard s'aparta.

Eduard – Molt bé. Al capdavall som gent ben educada...

Igor surt de la sala. Un altre silenci. La Nataixa mira les estrelles pel finestral.

Nataixa – Els semblarà estrany, venint d'una astrofísica, però mai no m'havia aturat a mirar les estrelles d'aquesta manera. Pel simple plaer de mirar-les...

Eduard *(indiferent)* – Ah, sí...

Nataixa – Em pregunto si, al capdavall, no és aquí on hi ha la resposta...

Jèssica – La resposta?

Eduard – A quina pregunta?

Nataixa – L'origen del món! I si la resposta no fos científica, sinó purament estètica? I si Déu fos un artista...?

Eduard s'arronsa d'espatlles. La Jèssica també mira el cel estrellat.

Jèssica – És veritat que és bonic.

Nataixa *(a l'Eduard)* – Vostè també, si ha fet aquest viatge, ha estat per veure les estrelles de prop, oi?

Eduard – Bé...

Nataixa – Crec que, quan vam venir aquí, tots sabíem que, pel que fa a pujar al cel, ja teníem la meitat del camí fet...

Jèssica – És estrany, però al final ja ni tan sols em sap greu allò del Twingo. Encara que hagi de morir d'aquí a una estona, almenys hauré vist això abans... Mai no m'havia sentit tan viva...

Nataixa – Tots desapareixerem algun dia. N'hauríem de ser conscients quan ens llevem cada matí. Ens ajudaria a viure. Al capdavall, les estrelles també moren. I el mateix Sol, algun dia, ja no sortirà.

Jèssica – Així doncs, només som estrelles entre altres estrelles?

Nataixa – Quatre estrelles, sí. I una de sobra...

Eduard – Quatre estrelles, aquesta carraca? I tant que n'hi sobra una...

Nataixa *(tornant a mirar el cel estrellat)* – Una estrella de sobra, però quina? Sí, potser és aquest el misteri de l'univers. El moviment perpetu. Un trencaclosques immens que no aconseguim acabar mai... perquè al final sempre ens sobra una peça.

Eduard – Però què collons està fent aquest imbècil?

Igor torna amb una safata amb quatre copes de cava.

Igor – I si brindéssim per l'any nou?

Eduard – De debò creu que és el moment?

Igor – Una d'aquestes copes conté cianur.

Silenci dels altres tres.

Eduard – Vostè sap quina és! Ho ha preparat tot vostè!

Igor – Per això em quedaré l'última copa. Vostè primer, Eduard...

Li acosta la safata perquè agafi una copa. Eduard dubta.

Eduard – De debò que no sap quina és?

Igor – No. Si no, no tindria gràcia.

Eduard es decideix a agafar una copa. Igor acosta la safata a la Jèssica, que també dubta.

Jèssica – No suporto el cava. Em fa gasos...

Igor – Ho sento...

La Jèssica es decideix a agafar una copa. Igor acosta la safata a la Nataixa, que n'agafa una sense dubtar. Igor es queda l'última copa. Tots quatre s'acosten i alcen les copes per brindar.

Igor – A la salut dels supervivents!

Tots quatre buiden la copa d'un glop.

Jèssica – És ben fresquet... No tenim cacauets?

Fosc.

Acte 3

Tots quatre seuen al voltant de la taula. L'ambient és carregat.

Jèssica – Em pensava que un coet feia molt més soroll. Senten aquest silenci? Quan no hi estàs acostumat... Gairebé et fa mal a les orelles...

Eduard – Encara sort; si no, ens podríem pensar que ja som morts.

Jèssica – Encara hi ha menys soroll que a casa de la meva àvia. Viu a Ripoll...

Nataixa – El so no es pot propagar en el buit. Per això no sentim res.

Jèssica – A Ripoll?

Nataixa – A l'espai!

Igor – I això que el cosmos és qualsevol cosa menys tranquil. La majoria d'aquestes estrelles que veuen brillar al cel ja van desaparèixer fa mil·lennis, enmig d'un gran castell de focs nuclears. Si Déu existeix, creguin-me, segur que s'assembla més al doctor Strangelove que a en Lluís Llach...

Jèssica – Així doncs, les estrelles també moren...

Igor – Sí. I moren en silenci.

Silenci.

Eduard – No podríem posar una mica de música...? Fa una mica de basarda, no?

Nataixa – El silenci etern d'aquests espais infinits m'espanta...

Eduard – Sí, és més o menys el que volia dir.

Nataixa – És de Pascal.

Eduard – Pascal?

Igor – Blaise Pascal. El filòsof que va dir més o menys el mateix que vostè, però amb les seves paraules...

Eduard – Ah, sí... El de les probabilitats?

Nataixa – Per una vegada, ha après alguna cosa.

La Jèssica fa un altre mos.

Jèssica – Al final, no és tan dolenta, l'oca liofilitzada...

Eduard – Ara que hi penso, això em dona una idea. I si em dediqués a fabricar fuet deshidratat? Seria molt més pràctic per transportar-lo, sobretot per exportar-lo. *(N'indica la mida amb els dits.)* Un fuet petit així, tot arrugat. Just abans de menjar-se'l, el posa en aigua i, apa! Es converteix en un fuet enorme...

Jèssica – Les castanyes, en canvi, són més bones fresques.

Igor – Com són, les castanyes fresques?

Jèssica – Com les castanyes confitades?

Eduard – Com les castanyes torrades, més aviat, no?

Nataixa – Encara no noto cap símptoma. I vostès?

Jèssica – Jo tampoc...

Igor – S'ha de donar temps al verí perquè faci efecte.

Eduard – Quant de temps?

Igor – Un quart d'hora, suposo.

Jèssica – Fa mal, el cianur?

Igor – No ho sé. No n'he pres mai. Abans d'avui, vull dir...

Nataixa – Per què hauria de ser vostè? Deia que no sabia en quina copa hi havia el verí.

Igor – Diguem que... és una intuïció.

Nataixa – Si no ho recordo malament, una intoxicació per cianur provoca convulsions, pèrdua de coneixement i, després, un coma profund...

Eduard – Ah, sí? Caram... No ens havia parlat de tots aquests efectes secundaris...

Nataixa – Com que és un producte altament tòxic, el principal efecte secundari és la mort, generalment per una aturada cardíaca...

Tots empassen saliva.

Igor – Era el verí predilecte de l'aristocràcia nazi. Göring es va suïcidar així per evitar l'execució després del judici de Nuremberg.

Eduard – Suïcidar-se per evitar una execució... No hi veig gaire el guany...

Nataixa – Sigui com sigui, d'aquí a uns minuts un de nosaltres serà mort. Proposo que cadascú expliqui què voldria canviar de la seva vida si tingués la sort de tornar viu a la Terra. No podrem continuar exactament com abans, oi?

Igor – Molt bé... Vostè primer...

Nataixa – Doncs... Em sembla que tornaria a aquella botiga caríssima on havia vist unes sabates de mort...

Eduard – Això és tot?

Nataixa – Aleshores em semblava que el preu era del tot indecent... Però aquesta aventura m'haurà ensenyat fins a quin punt és important la frivolitat... I vostè, Eduard?

Eduard – Per començar, no tornaré a aixecar mai més els peus de terra... Al capdavall, les estrelles són igual de boniques des de baix. Si t'hi vols acostar massa, et cremes les ales, com aquell amic seu... *(Mirada interrogativa dels altres tres.)* Ícar!

Nataixa – Ah, sí... I després?

Eduard – Crearé una fundació...

Igor – Vostè?

Eduard – Per què no? Com en Bill Gates!

Nataixa – I quin seria l'objectiu d'aquesta fundació?

Eduard – I jo què sé... Acabar amb la fam al món, per exemple...

Igor – Ah, sí, és... Està molt bé.

Eduard – No sempre he estat tan ric, sap? No vaig néixer amb una cullera d'or a la boca, com diuen.

Jèssica – No es diu una cullera de plata, més aviat?

Eduard – Això, sí... La meva era més aviat de plata. El meu pare era de la branca secundària de la família. Així que, quan va morir el meu avi, només vaig heretar una cinquena part de la seva fortuna, aproximadament. Bé, ja era un bon pessic, però... Només quan va morir el meu oncle vaig heretar el seu imperi en la indústria dels embotits...

Igor – Vaja, que va tenir una infància duríssima...

Eduard – En el fons, si em vaig convertir en el rei del fuet, era amb la idea d'alimentar tota la humanitat... A la meva manera, jo també soc un idealista...

Igor – I pensar que ningú no ha vist el revolucionari que porta a dins... L'hi prometo: si és vostè qui mor, li farem aixecar una estàtua. I vostè, Jèssica?

Jèssica – Reprendré els estudis de Traducció i Interpretació a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Nataixa – Ha estudiat?

Jèssica – Tant li estranya?

Nataixa – No, vull dir... Traducció de llengües orientals?

Jèssica – Sí, volia ser intèrpret. Però ho vaig deixar quan em vaig presentar al concurs de Miss Catalunya...

Eduard – Va ser elegida Miss Catalunya?

Jèssica – Ho hauria pogut ser! Però em vaig haver de retirar just abans de la final... Un ex meu va penjar a internet una pel·lícula de baix pressupost que havia rodat feia molt de temps... Un error de joventut...

Eduard *(excitat)* – No em digui...?

Igor – Així doncs, parla diverses llengües?

Jèssica – Japonès i mandarí amb fluïdesa. I em defenso força bé en rus.

Igor – Si ho hagués sabut, hauria recorregut als seus coneixements fa una estona per aclarir-me amb la farmaciola. Em va costar Déu i ajuda trobar el cianur. Estava escrit en coreà... Bé, això em sembla...

Jèssica – Sí, també en tinc algunes nocions. És una llengua molt bonica, el coreà. Molt musical.

Eduard – Sobretot el de Corea del Sud, m'imagino.

Jèssica – Ah, sí? Per què?

Eduard – L'accent del sud! És més melodiós, no?

Jèssica – Sí...

Nataixa – I vostè, Igor?

Igor *(visiblement indisposat)* – Em sembla que, en el meu cas, no és el millor moment per fer plans de futur...

Jèssica – Déu meu! Ja nota les primeres contraccions? Vull dir convulsions...

Igor – Els deixo que acabin de celebrar el Cap d'Any tranquil·lament... *(S'aixeca amb dificultat i dona una carta a la Nataixa.)* Tingui, li havia escrit quatre ratlles, per si de cas... *(La Nataixa agafa la carta maquinalment.)* Llegeixi-ho quan jo ja no hi sigui. No m'agraden els comiats...

Nataixa *(trasbalsada)* – L'acompanyo.

Igor – No, gràcies. Prefereixo marxar sol... Els desitjo a tots un bon viatge...

Jèssica – Igualment...

Surt de la sala i els altres tres es queden petrificats.

Eduard – Sempre se'n van primer els millors.

La Nataixa s'aixeca, agafa la copa buida de l'Igor, n'examina el fons i se l'acosta al nas.

Nataixa – No hi havia cianur a la seva copa.

Eduard – Com ho sap?

Nataixa – El cianur fa una lleugera olor d'ametlla amarga. Ho sé. N'he manipulat alguna vegada al laboratori. I tinc l'olfacte molt fi...

La Jèssica agafa la copa i també l'olora.

Jèssica – Ah, sí, jo també. Tinc un sabó hipoal·lergènic que fa exactament aquesta olor!

Eduard *(preocupat)* – Així doncs, és que li ha caigut malament l'oca i morirà un de nosaltres tres...?

La Nataixa olora les altres tres copes.

Nataixa – Cap d'aquestes quatre copes no contenia cianur.

Jèssica – I això que realment feia molt mala cara...

Eduard – Què vol dir, això?

Nataixa – Vol dir que ha pres el verí abans d'omplir les copes. Deliberadament. A més, ja ho han vist. Sabia que seria ell qui moriria. Si no, per què hauria escrit aquesta carta...?

Jèssica – Però... per què?

Nataixa – S'ha sacrificat per nosaltres. Voluntàriament. Però no volia que ho sabéssim...

Eduard – Per què ho hauria fet? No té cap sentit!

Nataixa – Segurament, perquè poguéssim tenir la consciència tranquil·la. Fent-nos creure que ens havia salvat l'atzar, i no el seu suïcidi. I, a més, els herois de debò no busquen honors...

Jèssica – Déu meu...

Eduard – Quin home...

Nataixa – Sí...

Eduard – I què diu, aquesta carta?

Nataixa – Prefereixo llegir-la més tard, si m'ho permet...

Eduard – Sí, és clar, però... Potser és important... Al cap i a la fi, ell era el pilot... I jo què sé... Potser són instruccions per a l'aterratge...

La Nataixa es resigna a obrir el sobre i comença a llegir en silenci, sota la mirada intrigada dels altres dos.

Jèssica – I doncs?

Nataixa – És una mena de testament...

Eduard – Ens ha llegat alguna cosa? És molt generós per part seva...

La Jèssica li llança una mirada de retret.

Nataixa – Més aviat un testament moral...

Eduard – Ah, moral... I què?

Nataixa – Voldria que posés el seu nom a la fundació...

Eduard – Quina fundació? *(Els altres dos li llancen una mirada consternada.)* Ah, sí, és clar... La... La fundació...

Jèssica – Déu meu...

Nataixa – A vostè també, Jèssica, li demana que compleixi la seva promesa...

Jèssica – La meva promesa?

Nataixa – La de reprendre els estudis... Li deixa tots els seus estalvis perquè pugui fer-ho...

Eduard – Quant?

Nataixa – Quinze mil euros.

Eduard – Ah, sí, déu-n'hi-do...

Jèssica – També hi deu haver quatre ratlles per a vostè, no...?

Nataixa – Unes quantes recomanacions per a l'aterratge, efectivament. La segona marxa rasca una mica, i...

Eduard – I...?

Nataixa *(trasbalsada)* – La resta és molt personal...

Eduard i la Jèssica intercanvien una mirada incòmoda en veure la Nataixa a punt de plorar. De sobte, el terminal de la ràdio de bord torna a fer pampallugues vermelles. La Nataixa, com absent, despenja maquinalment.

Nataixa – Sí...? *(Desencaixada.)* No...? I ens ho diuen ara? D'acord, els torno a trucar...

Eduard i la Jèssica li llancen una mirada interrogativa.

Eduard – Què passa, ara?

Nataixa – Han aconseguit reparar la fuita del sistema principal de ventilació...

Eduard – En cristià, si us plau.

Nataixa – Tenim prou oxigen per tornar tots a la Terra sans i estalvis.

Jèssica – Genial! *(Adonant-se'n.)* Déu meu! L'Igor...

Nataixa – Vaig a veure si encara som a temps de fer-hi alguna cosa...

La Nataixa surt precipitadament. Eduard i la Jèssica es queden sols.

Eduard – Lamentable, aquesta organització... Ja m'escoltaran, allà baix. Ens ho havien presentat com un tren de luxe, tipus Orient Express... Un nyap, això és el que és. El propulsor de la llançadora americana, l'habitacle de l'estació europea, el sistema de ventilació rus...

Jèssica – La farmaciola nord-coreana.

Eduard – Això és la torre de Babel espacial! Ah, no, exigiré que em tornin fins a l'últim cèntim. En fi, el més important és que nosaltres som vius! Ja està, ens n'hem sortit, Jèssica! Se n'adona? No sembla gaire contenta...

Jèssica – Pobre Igor...

Eduard – Sí... Això és el que passa quan es vol fer l'heroi... Ja ho veu, nosaltres hem fet bé de no precipitar-nos...

Jèssica – Tot i així... Quin coratge... I, a més, era ben plantat, la veritat...

Eduard – Però jo soc aquí! Ben viu! *(Animat.)* Així doncs, de jove, va rodar una pel·lícula porno? Francament, la torno a descobrir, Jèssica... I, a més, és políglota!

Jèssica – Gràcies.

Eduard – Digui'm, Jèssica, tota aquesta aventura m'ha fet reflexionar. Madurar, diria fins i tot. Per això tinc una proposta per fer-li. Necessitaria algú de confiança per dirigir...

Jèssica *(entusiasmada)* – La seva fundació?

Eduard – Quina fundació?

Jèssica – La seva fundació contra la fam al món!

Eduard – Ah, això... No, pensava més aviat... Bé, si fa no fa és el mateix... Busco una responsable de vendes per entrar al mercat asiàtic...

Jèssica – El mercat asiàtic...?

Eduard – Estic segur que seria una ambaixadora formidable del fuet en aquella part del món.

Jèssica – Ho creu...?

Eduard – Parla gairebé tantes llengües com el papa, però amb el seu físic... El físic és important, avui dia! Com vol que el Vaticà aconsegueixi exportar a la Xina amb aquella cosa vella i arrugada que sembla un fuet ressec?

Jèssica – Un fuet ressec?

Eduard – Mil milions de xinesos que avui dia només mengen rotllets de primavera! S'imagina que els aconseguís convertir al fuet? Arrasaríem!

Jèssica – Mmm...

Eduard – I pel que fa a la publicitat, entre nosaltres, se m'ha acudit una idea genial mentre admirava el cel amb vostè fa una estona...

Jèssica – Ah, sí...?

Eduard fa un gest teatral en direcció a la Lluna per il·lustrar el caràcter grandiós del seu projecte.

Eduard – Projectar amb un làser des d'un satèl·lit la imatge del meu fuet a la superfície de la Lluna, amb el meu nom en lletres ben grosses! S'imagina l'impacte? Es veuria des de tota la Terra! Som a l'era de la globalització, collons!

La Jèssica, desconcertada, no té temps de respondre. Torna la Nataixa, desfeta.

Nataixa – Està estirat a la llitera, inconscient... No hi ha manera de fer-lo tornar en si... Per això he decidit anar a trobar-lo...

Eduard – Com que anar a trobar-lo?

La Jèssica pren el tub de pastilles de les mans de la Nataixa i el deixa damunt la taula.

Jèssica – Déu meu... Ella també s'ha empassat una càpsula de cianur...

Eduard – Ai, no! Llavors morirem tots! *(La Jèssica li llança una mirada sorpresa.)* Qui pilotarà la nau fins a terra?

Nataixa – Ho sento, no hi havia pensat... Adeu. I que siguin molt feliços junts. Jo també me'n vaig a trobar l'home que estimo. Per tota l'eternitat... Però abans faré una marrada pel lavabo...

La Nataixa surt.

Eduard *(desfet)* – Ens les hauran fetes totes...

Jèssica – De tota manera... És commovedor, no...?

Eduard – Què?

Jèssica – L'Igor... La Nataixa... Ell ha acceptat morir per salvar-la, i ella l'anirà a trobar en la mort. És tan romàntic!

Eduard – Sobretot és una ximpleria.

Jèssica – És Shakespeare en estat pur! Quines proves d'amor! Vostè acceptaria morir per mi, Eduard?

Eduard – Em sembla que ara ja no tinc cap altra opció, de tota manera. Morirem tots.

Igor torna just en aquell moment, trontollant, també amb un tub de medicaments a les mans.

Jèssica *(desconcertada)* – Ara sí que ens estan fent Romeu i Julieta...

Igor – No ho entenc: m'he empassat dues càpsules de cianur i només tinc una mica de son...

La Jèssica examina amb curiositat el tub que l'Igor té a la mà.

Jèssica – Això no és nord-coreà, és vietnamita del sud... *(Torna a mirar el tub.)* I no és cianur, és un somnífer... caducat des del 1973.

Eduard – No m'estranya que ja no faci gaire efecte. Doncs estem salvats! Podrà pilotar la nau fins a terra. Si aconseguim mantenir-lo despert una horeta més...

Igor – On és la Nataixa?

Jèssica *(incòmoda)* – És que...

Eduard – Es veu amb cor de conduir? Si no, ensenyi'm com es fa abans de tornar-se a adormir. No deu ser tan complicat conduir un coet... Ja li ho vaig dir, em vaig treure el carnet de camió a l'exèrcit...

Igor – Què ha passat?

Jèssica – Estem salvats, comandant. Han aconseguit reparar el sistema principal de ventilació. Podem tornar a casa...

Igor – I la Nataixa? Digui'm la veritat!

Jèssica – És que...

Eduard – Au, no n'hi ha per tant. De dones, el món n'és ple.

Jèssica – Com que es pensava que vostè era mort...

Igor veu el tub que la Jèssica ha deixat damunt la taula i l'agafa.

Igor – No em digui que...

Jèssica – Malauradament, sí, Igor... Però almenys pot estar segur d'una cosa. Ella també l'estimava...

Igor – Déu meu... Prefereixo acabar amb tot, jo també...

Igor està a punt de prendre una pastilla del tub.

Eduard – Ai, no! Ara no tornarem a començar! Això ja cansa!

La Jèssica pren el tub de les mans de l'Igor i l'examina.

Jèssica – L'Eduard té raó. Jo, de vostè, no ho faria... *(Igor i Eduard li llancen una mirada interrogativa.)* Això tampoc no és nord-coreà, és tibetà... *(Torna a mirar el tub.)* I no és cianur, és un laxant potent fet a base de plantes...

Eduard – Caducat?

Jèssica – Malauradament, no...

Eduard – Amb el lavabo en ingravidesa...

Jèssica – Serà un autèntic tsunami...

La Nataixa torna just en aquell moment.

Nataixa – No sabrien on és la reserva de paper higiènic d'aquesta nau...? *(En veure l'Igor.)* Igor? Així doncs, és viu!

Igor – No, Nataixa! És un miracle! Estem salvats! Només m'he pres un somnífer! I vostè se'n sortirà només amb una bona diarrea!

Nataixa – Però això és meravellós!

Igor – L'estimo, Nataixa. Des del primer instant que la vaig veure. Es vol casar amb mi?

Nataixa – Sí, Igor... *(Està a punt de besar-lo sota la mirada entendrida dels altres dos.)* Però disculpi'm un moment, ara mateix torno...

Surt precipitadament aguantant-se la panxa. I l'Igor torna a caure en un son profund.

Eduard – Em sembla que els necessitarem tots dos per tornar aquesta andròmina al garatge...

La Jèssica, a punt de plorar, es refugia als braços de l'Eduard.

Jèssica – Déu meu! Amb tantes emocions... Em sembla que el meu pobre cor acabarà petant...

Eduard *(torbat)* – Té raó... A mi també tot això m'ha fet prendre consciència que la vida és curta... I després de tot el que acabem de viure plegats... Es vol casar amb mi, Jèssica?

Jèssica – Estaria disposat a casar-se amb mi, Eduard? Malgrat els meus errors de joventut...

Eduard – No pas malgrat els seus errors... Precisament per això! Ja hem viscut el pitjor. Ens queda el millor! Li prometo la Lluna, Jèssica!

Jèssica – La Lluna?

Eduard – Quan ens casem, el meu nom també serà el seu! Se'n recorda? El làser! El nom del rei del fuet projectat en lletres ben grosses a la Lluna! Vol ser la meva reina, Jèssica?

Jèssica – I també podré tenir el meu Twingo?

Eduard – Serà el seu regal de casament! Amb tots els extres! Fins i tot l'encenedor i una graella incorporada per coure-hi fuets!

Jèssica – Ai, Eduard... Doncs sí... Accepto ser la seva dona...

Estan a punt de besar-se, però el telèfon de la paret comença a fer pampallugues vermelles. Intercanvien una mirada preocupada. Eduard es decideix a despenjar.

Eduard – Sí...? *(Escolta un moment amb gravetat, després es gira cap a la Jèssica amb un gran somriure.)* També han aconseguit desembussar el lavabo!

Jèssica – Tot està bé si acaba bé...

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-532-7

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.